

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. május 28.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR SZÍVÉBEN IRGALOM

Énekek: 241; 89, 1. 3. 7.

Lekció: 1Mózes 8,20-22; 9,8-12

Alapige:

Nóé oltárt épített az ÚRnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozattal áldozott az oltáron. Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta szívében: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, jóllehet az ember szívének gondolata ifjúságától fogva gonosz. Nem veszem el többé az összes élőlényt, amint most cselekedtem. Ezután, amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka. [...] Azután ezt mondta Isten Nóénak és fiainak: Én pedig, íme, szövetséget szerzek veletek és utódaitokkal és minden veletek élő állattal: madárral, állattal, minden mezei vaddal; mindennel, ami a bárkából kijött, minden földön élő állattal. Szövetséget kötök veletek, hogy ezután soha nem vész el özönvíz miatt egy test sem; sosem lesz többé özönvíz a föld elvesztésére. Majd ezt mondta Isten: Ez a jele a szövetségnek, amelyet örök időkre szerzek köztem és köztetek és minden élő állat között, amely veletek van: Ívemet a felhőkbe helyezem, és ez lesz a jele a szövetségnek közöttem és a föld között. Amikor felhővel borítom be a földet, meglátszik az ív a felhőben, és megemlékezem szövetségemről, amely köztem és köztetek és minden testből való élő lény között van, és nem lesz többé a víz özönvízzé minden test elvesztésére. Azért tehát legyen az ív a felhőben, hogy lássam azt, és megemlékezzem az örökkévaló szövetségről Isten és minden testben élő lény között, amely a földön van. Akkor ezt mondta Isten Nóénak: Ez annak a szövetségnek a jele, amelyet szereztem közöttem és minden test között, mely a földön van.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, az Úr Jézus Krisztusért szólíthatunk így téged, és mindezt Szentlelked által, mert a te igédben jelen vagy, és köszönjük, Urunk, azt a kiváltságot, hogy a te isteni szentségedet vallhatjuk, Szentháromság Istenként imádkozhatunk.

Köszönjük, hogy mindezt itt a bűneset utáni világ néha nehézségei, bajai között is tehetjük. A mennyei dicsőségben az elhunyt szeretteink, a szentek, az angyalseregek dicsőségben, mindenfajta bűn, kísértés nélkül tehetik. Mi pedig, Urunk, bűnös voltunk ellenére is, hiszen kegyelmet nyert bűnösök vagyunk. Köszönjük, hogyha nem is szent mindig az életünk a megélésre nézve, amikor ránk tekintesz, Jézusért szentnek tartasz, szentnek mondasz minket, azért, mert a tieid vagyunk.

Segíts, kérünk, hogy ennek a szentségnek a tudatában éljük az életünket, és így lehessünk eszközök abban, hogy akik még nem ismernek téged, megtaláljanak, hozzád térjenek.

Kérünk, hogy most is szólj hozzánk, hadd lehessen a hétközi istentiszteleten ismét hatalmassá az Úr Jézus, a róla szóló evangélium.

Te tudod, Urunk, hogy személyesen most éppen mire van szükségünk, azt adjad. Köszönjük, hogy a te igédet olvashatjuk, tanulmányozhatjuk. Köszönjük azt a csodát, hogy te magad szólsz, Atyánk, Lelked által, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Isten Lelkének a munkáját, személyes cselekvését láthattuk a pünkösdi hétfői istentisztelet igehirdetésében: a szentháromság Isten a teremtés csodálatos művében hogyan végzi a munkáját, hogy helyet készítsen a legkedvesebb teremtményének, és azt megelőzően az állatoknak, növényeknek is legyen csodálatos, kész, az Isten előtt is szépnek és jónak látott, érzett teremtett világ. Az őstörténetekben láthatjuk a folytatásban, hogy bejött a bűneset, most pedig olvashatjuk Noé történetében az özönvíz szörnyűségét, ítéletét. Viszont ehhez az ítélethez kapcsolódóan olvasunk az egyik legkedvesebb alkotásáról az Istennek, a szivárványról, amit viszont – azt gondolom – mi is mindannyian örömmel látunk, szemlélünk. Nekem mindig megható, amikor kettős szivárványt pillanthatok meg – már többször megtörtént ilyen –, az nagyon felemelő érzés, mert mutat az Úrra, emlékeztet Istenre. S lehet, hogy az özönvíz története ítéletet hirdet és szörnyűséges, de így a szivárványra gondolva egy kicsit mindig kedvesebbnek látszik.

A történetből a 8. résznek 20. versétől kezdődő egyszerű kijelentés, gondolat ragadott meg, amikor az Isten szívének az állapotáról olvasunk. Hogy az Úr így szólt magához a szívében. Lehetne így is mondani azt az ősi kijelentést. Azt mondta az Úr az ő szívében. Valami nagyon titokza-

tos, Istent, mindenképpen az érzéseit, gondolatait, döntéseit átható gondolatról van itt szó, és ez még a szivárványt megelőzően hangzik el az özönvíz története kapcsán.

Lehet, hogy ítéletről kell beszélni, ítélet végéről is természetesen, de ami a szivárvánnyal kapcsolatban elhangzik, a szivárványban mint jelben, ami megerősíti azt a szövetséget, amit Isten – hallottuk – Noéval és az egész teremtett világgal kötött, az az Isten ítéletének a valóságát – és hogy miért nem ítél soha többet így Isten – mutatja. Mindenképpen ítéletes ígék, de az isteni érzések, gondolatok maximálisan áthatják ennek az ítéletes gondolatnak az üzenetét. Hogy tud az Úr szívből – majdhogynem így mondhatnám – örülni akár az ítéletnek is, meg miért tartja azt fontosnak, hogy soha többet nem fogok így ítélni? Isten érzéseit és legbensőbb, legmélyebb gondolatait, érzéseit szeretnénk ma megvizsgálni, és így ehhez kapcsolódóan majd a Noéval kötött és az emberiséggel kötött szövetsége szempontjából.

Mi van az Úr szívében, amikor esetleg ítélnie kellett? És mi tölti be a szívét, amikor megígéri, hogy így soha többet nem ítél? És mindez majd hogyan mutat az Ószövetség lapjain természetes módon előre az Úr Jézusra, az Úr Jézuson megmutatott isteni ítéletre és kegyelemre vagy az Úr Jézusban kijelentett szövetségre.

Először nézzük meg tehát a 8. rész utolsó néhány verse fényében, hogy mi is van az Úr szívében az özönvíz után. Itt megint mondjuk ki, hogy az őstörténetek az Isten munkájának a személyességét húzzák alá. Nem tudom, figyeltük-e, amikor olvastuk ezeket a történeteket vagy leírásokat, hogy majdhogynem végig az szerepelt, hogy az Isten valamit csinál, de volt, amikor úgy olvastuk, hogy az Úr. És itt mindenképpen a 20. verstől kezdődő rövid kis szakaszban az Úr személye van előttünk. Ez az Úr az ő népének, Isten népének a szabadító Ura. A Jahve kifejezés van itt. Ez a szabadító Úr, tudja meg Izrael népe és mi is, újszövetségi hívő nép, a világ teremtője és alkotója. És ez az Úr az, aki ezt a világot a bűnös ember gonoszsága miatt meg is ítéli. Majdnem teljesen elpusztítja. Az özönvíz világméretű, teljes bolygót érintő isteni ítélet végrehajtása volt. Minden földön élő ember, állat és madár elpusztult. Csak azok maradhattak életben, akik ott voltak a bárkában.

S amikor Isten ígéje erről az ítéletről beszél, ott is az Úr kifejezést használja, éppen akkor, amikor mellé teszi, hogy az ítéletnél is Isten mit is érzett. Talán emlékszünk is, hogy ott a 6. részben – könnyű megjegyezni – a 6. versben arról olvastunk, hogy az Úr bánkodik a szívében. Megbánja az Úr, hogy embert teremtett a földön és bánkodik a szívében. Ez az isteni bánkódás, szomorúság, amely egy antropomorf kifejezés, az emberi életből vett példával mond valamit Istenről titokzatosan, tehát ez a bán-

kódás odavitte az Úr döntését, érzéseit, hogy a 6. rész 17. versében kijelenti, hogy ímé özönvizet bocsátok a földre. Ezt már Noénak mondja el, hogy mit készül tenni. Rettenetes ítélet lesz, mert az Isten szívét ez a bánkódás tölti el és tölti be. A gonoszság ennyire megsokasult.

Nagyon fontos azt kimondani, hogy Noé sem volt kevésbé gonosz. Noé is bűnös ember volt. Éppen olvashattuk az özönvíz utáni bűnét is – még ehhez kapcsolódunk. Noé annyiban különbözött a többiektől, hogy ő kegyelmet kapott, ő kegyelmet talált az Istennél, és Noé ezt hittel megragadta. Noé a hívők példaképe lehet, de nem azért, mert ő jobb lett volna koránál. Egyszerűen azért, mert ő élt azzal a kegyelemmel, amibe Isten befogadta őt, és engedelmeskedett minden tekintetben az Úrnak. De mivel az Úr bánkódott szívében, hiába volt Noé, attól az ítélet nem maradt el. Bekövetkezett, csak megmentette őt is és a családját is.

Amikor pedig eljött az ítélet vége, az ítélet után egy új kezdet indulhatott el, és ennek az új kezdetnek olyan fontos kifejezései vannak magában a történetben. Én az új kezdethez tenném azt is, hogy nem véletlenül tartotta meg Isten a 8. rész 1. verse fényében a bárkában levőket, mikor így olvassuk róla: megemlékezett az Úristen Noéről és mindazokról, akik a bárkában voltak. Nemcsak az emberekről, hanem az állatokról is. Emlékszünk, hogy a 'megemlékezni' az nem azt jelenti, hogy elfeledkezett volna, hanem éppen ellenkezőleg: mivel tudja az Isten, hogy mit ígért, mit mondott, ő ehhez ragaszkodik, aszerint cselekszik, aszerint gondolkodik, aszerint érez, és mindent elkövet, hogy a bárkában levők megmaradjanak, gondol rájuk, gondoskodik róluk.

Mivel megmaradtak, kijöhettek a bárkából, és Isten maga kimondja az új kezdet alapelveit, törvényeit. Ez a 9. rész első néhány versében is ott van. Látszik, hogy sok minden megváltozott már a bűneset miatt a teremtett világban, ezért kell arról is beszélni, hogy mi lesz a gyilkossal, meg hogyan kell az állatoknak is az emberhez viszonyulni. Ezek egyszerű törvények, alapelvek, amelyek azonban alapvetően a teremtésben kapott mandátum megerősítései. Isten tehát az új kezdetnél azt mondja, hogy most valami teljesen új jöhet, hiszen ami gonosz, az elpusztult, az ítéletem végrehajtatott, az isteni harag jogosan végrehajtatott, most már jöhet az új kezdet.

Csakhogy itt szomorú látni, hogy lehet, hogy a világ megújulhatott, lehet, hogy Isten valami újat hozhat most elő, de a teremtménye, aki emberként megmaradt a bárkában, az viszont nem változott, az megmaradt bűnösnek. A bűn jelenléte ott van Noé és családja életében. Olyan szomorú azt látni, hogy Noé szőlőt ültetett és amikor élvezhetné annak a gyümölcsét örömmel, az Istenbe vetett hittel, ahelyett, hogy ezt tenné, lerészegedik. Az Istentől kapott ajándékot, az Istentől kapott munkából és a

munka gyümölcséből kapott örömeiket, ajándékokat nem Isten szerint éli meg, hanem gonoszul, vétkezve. S emiatt még a legkisebb fiát meg is kell átkoznia majd, mert az apa bűne miatt a fiú is súlyos bűnt követ el. Nem változott semmit, úgy tűnik, az a teremtménye az Úrnak, akit mégiscsak megmentett, mert kegyelmet gyakorolt Noéval.

Döntő jelentőségű azonban, hogy ennek ellenére, hogy ez a valóság, az igazság, amikor Noé bemutatja az áldozatot az Úrnak, akkor az Úrról megint azt írja, hogy mi van a szívében. Az, hogy Noé áldozatot mutatott be, szintén az isteni kegyelem jele, mert Isten nyilvánvalóvá tette, hogy hogy lehet vele a bűnös embernek kapcsolata. Az is kegyelem, hogy az Úr elfogadta ezt az áldozatot. Hálaáldozat volt ez a teljesen égőáldozat ott az oltáron, hálaáldozat, hogy megtartotta őt és családját meg az állatokat Isten, valamint benne volt annak a megvallása is, hogy az új kezdet eljött és élhetünk, elkezdődhet valami ismét, és ez kedves illatú áldozat az Istennek.

S itt olvastuk ezt, hogy „azt mondta az Úr az ő szívében”. Hallottuk, kimondta Isten, hogy nem fog még egyszer olyat tenni, mint amit tett. Majd a 9. rész szövetségi leírásában beszél még bővebben erről, hogy mit is nem fog tulajdonképpen tenni. „Azt mondta az Úr az ő szívében” – így van a régi Károli-fordítás szerint. Az Úr a szabadító Isten, aki a teremtésnél is nagyon személyesen munkálkodott és az ítéletben is személyesen cselekedett mindent. Most az új kezdetre nézve a bűnös és a gonoszságra hajló teremtménye, embere iránti érzéseire nézve is kimondja ezt az ígében, hogy mit tesz, mit készül tenni, illetve mit nem készül tenni.

Az ő isteni irgalma ebben az ígéletben fogalmazódik meg. Megígéri Isten, hogy nem fog még egyszer özönvizet bocsátani a földre. Ő nagyon jól ismeri az embert, nagyon jól ismeri Noét meg a családját, majd az utódait, ő nagyon jól tudja, hogy mit fognak tenni a jövőben, és simán előfordulhatna megint az az állapot, ami a 6. rész elején ott van, hogy mennyire gonosz lett az emberiség, bekövetkezhet még ez is akár, de akkor sem lesz özönvíz, mert az Úr így döntött, mert betölti a szívét az irgalom, a könyörület. Hiába nagy a gonoszság és hiába lesz nagyon bűnös az emberiség, Isten nem fog még egyszer özönvizet bocsátani a földre. Nemcsak az emberrel, hanem a teremtett világgal, az állatokkal is köti Isten ezt a szövetséget. Itt most még csak ígéletképpen hangzik el.

Az Ézsaiás könyve 54. része 9. versében viszont erre az ígületre nézve azt is megtudjuk, hogy Isten itt esküt is tett. Tehát Isten maga megesküdött, hogy ezt cselekszi: „Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküvém, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek.” Ézsaiás 54,9. Isten ígéje – az ézsaiási ige alapján elmondható – tehát kijelenti, hogy Isten nemcsak ígért, hanem esküdött is. Ábrahámnál

is olvasunk erről, amikor Izsákot kész volt megáldozni, hogy Isten ígérete eskü volt. Amiről a Zsidókhöz írt levél 6. részében azt olvassuk, hogy ez két változhatatlan tény, amibe belekapaszkodhat az Istenben bízó. Isten ígér és meg is esküszik, hogy betartja a szavát. Nem kellene esküdnie, de ezzel is jelzi, hogy mennyire biztos az ő ígérete, mennyire hűséges.

„És monda az Úr az ő szívében.” Tehát már nem a bánkódás tölti be az Úr szívét, aminek a folytatása lett az ítélő harag, hanem azt látjuk, hogy az az irgalom és az a szeretet, ami a bűnös teremtménye ellenére is életet akar adni, életkörülményeket. Ha most végig vennénk, hogy azok a kifejezések mit jelentenek, amit itt Isten felsorolt a földművelésre vonatkozóan, az éghajlatra vonatkozóan, akkor itt lehetne mai modern kifejezéseket használni. Az éghajlatváltozások kérdése, meg hogy hogy is vannak ezek az évszakok, hogy Magyarországon már alig van tavasz. Isten szava akkor is megáll, s azt mondja, hogy amíg a világ világ, addig mi mindent tesz azért, hogy legyen élet és életkörülmény az ő teremtménye számára. Akkor is, hogyha esetleg nagyon gonoszvá válik az ember. Nem fogja még egyszer elpusztítani a földet özönvízzel.

Az jutott még eszembe, hogy amikor a pusztai vándorlás során Izrael népe mannat kapott, az rendkívüli helyzet volt. A természetes életkörülménye Izrael népének is Egyiptomban is meg majd a Kánaán földjén az volt, hogy vetettek és abból étkeztek. De a pusztai vándorlás körülményei rendkívüli helyzetben Isten rendkívüli gondoskodását igényelték, de az volt a kivétel. Az ő népe is tehát, meg a pogány népek is ezt tapasztalták. Jézus ezért mondja az Atyáról, hogy felhozza a napját jókra és gonoszokra, esőt ad igazanak és hamisaknak. Mert Isten hű az ígéretéhez. Nemcsak azt mondja, hogy mit nem tesz, hanem azt is, hogy mi mindent cselekszik azért, hogy az özönvíz utáni újrakezdésben szaporodhasson az emberiség, betölthesse azt a mandátumot, küldetést, amit már a teremtésben is kapott, a bűn sok mindent megronthatott, de az ő isteni irgalma, az ő kegyelme, az ő gondoskodása ilyen módon valósul meg.

Itt léphetünk most még személyesebben tovább arrafele, hogy az új kezdetnél megerősítette a mandátumot – 9. rész első pár verse: szaporodjatok, töltsétek be a földet, munkálkodjatok, elmondta az alapelveket, törvényeket –, és ezután tetszett az Úrnak, hogy az esküvel tett ígéretét tovább megerősítse az ő szövetségével, aminek aztán a jele a szivárvány lett. Ígéret, esküvel tett ígéret és Isten még szövetséget is köt, illetve szövetséget mond ki, alapít meg.

Az ősi szövegben végig azon van a hangsúly, hogy az én szövetségem, amit én kötök, amit én alapítok meg veletek. Noéval, a családjával, az ő utódaikon keresztül az emberiséggel, illetve az állatokkal, a teremtett világgal – mondjuk ki most így. És itt is használja az 'íme' szócskát. 9. rész

9. verse: „és íme megalapítom az én szövetségemet tiveletek”. Én teszem, az én szövetségemet. A 6. rész 17. versében is ott volt az 'íme' szócska, amikor azt mondta, hogy íme én özönvizet bocsátok a földre és minden elpusztul. És ez bekövetkezett. Most pedig az új élet kezdetén, az – ilyen értelemben most jelképesen mondva: új teremtés, az özönvíz utáni megújított világ szempontjából, íme szövetséget kötök. Ki ez az Úr tehát, mi van az ő szívében, most a 8. rész vége szakaszát a szövetséget kötő isteni jellemzőkkel összekapcsolva? Itt többször kimondja, hogy soha nem lesz özönvíz. Kicsit úgy is gondolkozhatnánk, hogy miért kell Istennek valamit olyan sokszor elmondani? Itt nálunk úgy lenne, hogy ha valaki nagyon sokszor mond valamit, az már gyanús. De az ószövetségi gondolkodásban, ha valamit többször elmond valaki, az azt akarja erősíteni, hogy biztos. Soha nem lesz többé özönvíz. A hatalmas Isten szívében olyan érzések vannak és olyan döntések, akarat, amit még az ő isteni szövetségi kötési aktusával is meg akar erősíteni. Katasztrófák lehetnek, árvíz lehet, cunami lehet, hatalmas viharok lehetnek, sok minden pusztulhat eső miatt, vihar miatt, de özönvíz nem lesz soha többet.

A szövetség jelét is valamilyen értelemben az esőhöz, illetve a felhőhöz köti. Csak a felhő itt azt is jelenti, hogy felhő, amiből eső hull vagy hullott. Még a jel, a szövetséget megerősítő jel, a szivárvány is ahhoz kapcsolódik, ami az özönvíz ítéletében rettenetes volt, mikor ítélet volt benne. De most már nem az ítéleten van a hangsúly, hanem az isteni ígéreten, szabadításon, megtartatáson.

S itt jön az a gondolat, ami mindig megdöbbsent bennünket. Erről már volt szó itt igehirdetésen, de most jó erre emlékeznünk, én hiszem, igeolvasáskor is mindig emlékeztessük is magunkat arra. Hogy tulajdonképpen Isten nem minket akar emlékeztetni a szövetségi jellel, hanem azt mondja, hogy amikor majd látom az ívem, amit odahelyezek a felhőkbe, akkor emlékezni fogok. Azért teszem oda, hogy lássam és hogy emlékezzem. Mondjuk tehát így ki magyar nyelven: az Úr így akarja magát emlékeztetni arra, amit esküvel megígért.

Mi van az Isten szívében, mi tölti be az Isten gondolatait, az ő egész lényét mi hatja át a szivárvány jelével? Hogy ki ő, mit tett az ítélettel, hogyan vetett annak véget, hogyan tartotta meg Noét és az állatokat ott a bárkában, hogyan ígérte meg az újrakezdés lehetőségét, mit ígért a lehetséges ítéletre nézve, hogy soha többé nem lesz, és hogyan tartja meg egészen a világ végéig, akármilyen gonosz is lesz az ember, az emberiség, Noé utódai, ő megtartja őket, életet, életkörülményeket biztosít.

Lássam azt – odateszi, odahelyezi a felhőkbe az ívet, azért, hogy lássa. Ő teszi oda. Megint hadd húzzam így alá: itt mindent Isten csinál. Odateszem, hogy lássam, hogy emlékezzek. És ez nem az Isten gyengeségét jel-

zi, hanem azt akarja mutatni az övéinek, hogy nézzétek, én ennyire ilyen Isten vagyok, én ilyen Úr vagyok a számotokra. És emlékezzem – itt újra, amit a 8. rész 1. versénél már kiemeltem: megemlékezett az Úr Noéről és a bárkában levőkről, az állatokról is, ezért elkezdett gondoskodni. Aktivizálta magát Isten és elkezdett cselekedni. És ennek volt a jele, hogy jött a szél, egyszer csak elkezdtek apadni a vizek. Megőrizte a bárkát a hatalmas hullámokon. Az „emlékezzem” erre utal. Nemhogy elfelejteném, hanem én aktivizálom magam.

De ha belegondolunk, nagyon kellemetlen, amikor egy rettenetes vihar elkap bennünket. Hányszor jártunk így gyerekhéten! Inke néni egyszer elmondta, hogy ő a táborhelyen maradt, a gyerekek meg mentek a munkatársakkal, szolgatársakkal a Púpra, és Inke néni látta, hogy milyen vihar jön és nagyon megáztak a gyerekek. És az nagyon kellemetlen. Ennél sokkal rosszabb, amit hallottunk most a hírekben, hogy a jégeső hogy elvert mindent. Meg amikor halljuk, hogy milyen szörnyűségek vannak sajnos, katasztrófák is akár. Ha ezt nézzük, akkor ez rettenetes. És a hívő ember szíve is összeszorul és könnyörög az Úrhoz, hogy Uram, segíts. De ki ez az Úr, akihez könnyörgök, amikor baj van? Ki az az Isten, aki a legnehezebb helyzetben is a vihar miatt vagy az eső miatt egyszer csak adja a szivárványt? És lehet, hogy nagyon kellemetlen érzések voltak bennünk és félelem, és még lehet, hogy ott van a kár miatti fájdalom a szívünkben, de ha meglátjuk a szivárványt, akkor emlékezhetünk mi is az Úrra, aki emlékezteti magát arra, hogy ő kicsoda az övéi számára is.

A hívő ember tehát, Isten népe erre az Úrra emlékezhet. Ez a történet is azért van így leírva részletesen, hogy tudhassuk, hogy ez az Úr mit cselekszik és hogyan érez, hogyan gondolkodik. Amikor mi úgy érezzük, hogy milyen nagy a gonoszság a földön és bárcsak ítélné az Isten, akkor az özönvíz utáni állapotok, a szövetség azt hirdeti, hogy Isten nem ítélni akar. Ő megtartani akar. Az isteni gondviselés része az is, amikor esőt ad akkor, amikor imádkozunk talán, mert szárazság van és hogy lesz így aratás, és egyszer csak lesz eső. Vagy olyan kedves volt a múlt szombati esküvőn, amikor tényleg kisütött a nap. Nem eső volt, sötét felhők, hanem napsütés és így még a fényképek is szebbek lehettek. Ilyen apró vagy nagy dolgokkal Isten igazolja, hogy ő hű a szövetségéhez. A szivárvány pedig minősítetten jelzi ezt ma is.

A végén pedig erről, hogy nemcsak a teremtett világ újrakezdése miatt és az isteni gondoskodás, az ember bűne, gonoszsága ellenére is az isteni gondoskodás miatt szól ez a szövetség, ez az ígéret, hanem az ószövetségi kijelentésben ez a szakasz is mutat előre az Úr Jézusra. Mikor azt mondja az ige, hogy bánkódott az ő szívében az Úr, mert milyen nagy volt a gonoszság és utána jött az ítélet, akkor ez az ítéletes ige is mutat az Úr

Jézus megítéltetésére számunkra. Az Ószövetségben minden ítélet, minden ítéletes ige mutat arra, hogy mit kell az Istennek azért tenni, hogy legyenek olyanok, akiket nem fog ítélni. Hogy legyen lehetőség az ítéletből szabadulni. Noé nem azért szabadulhatott meg az ítélettől, mert ő jobb lett volna, hanem az Isten megkönyörült rajta. De ahhoz, hogy az Isten megkönyörüljön a Noé bűnén is, ahhoz viszont Jézusnak meg kellett halni. Jézus Noéért is meghalt a kereszten. Ami még durvább: megítéltetett.

Hogy is mondta az ézsaiási kijelentés ott az 54. részben? Azt mondja az Úr: „Mert úgy lesz ez nékem, mint a Noé özönvize; miként megesküdttem, hogy nem megy át többé Noé özönvize e földön, úgy esküszöm meg, hogy rád többé nem haragszom, és téged meg nem feddelek. Mert a hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad.” Ez az Ézsaiás 54,9-10 versek. Az Ézsaiás 53 pedig az Úr szenvedő szolgájáról való drága kijelentése. Itt az ézsaiási igék fejezeteiken keresztül bemutatják, hogy Izrael és Júda népe hogyan vétkezett, miért kellett majd jönni a babiloni fenyítő fogságnak, de halljuk, az Úr azt mondja: nem haragszom rád. Miért? Mert megjavultak? Nem! Azért, mert kegyelmes az Isten és megkönyörül rajtuk.

Már nemcsak a körülmények, az életkörülmények újultak meg, hanem megújul a bűnös ember, megváltozik. Isten nemcsak az özönvíztől szabadította meg Noét és azt követően az új kezdetnél nemcsak az özönvíz soha többé nem létezéséről beszél, és nemcsak arról, hogy megtartalak benneteket a földön, hanem arról is beszél, hogy megszabadítalak a bűntől. Megszabadítalak mindattól, ami számomra utálatos, amire haragudnék. Nem haragszom rád többé, mert Isten békesség szövetségét ígérte. A szivárvány jelével megerősített szövetség mutat előre arra a szövetségre, ami új szövetség, de még személyesebben mondjunk így: amit az Úr Jézus személyében, munkájában bemutatott nekünk a mennyei Atya.

Amikor eljött az Úr Jézus, ő is megáldozta magát. Jézus áldozata egyszer s mindenkorra kedves volt Istennek és elég, és Jézus áldozatáért az Isten a bűntől is szabadít. Eltörli, elveszi és azt mondja itt a próféciában: „békességem szövetsége meg nem rendül, így szól könyörülő Urad”. Lehet, hogy az ő népe megrendül, lehet, hogy Noé részeg lesz, emiatt még a fia is bajba kerül, meg az utódai is szégyenkezhetnek, de Isten bemutatja, hogy egy ilyen Noé is lehet a Messiásnak az ősatya, mert vállalja Jézus bűnösökkel a közösséget. És amikor meghal az Úr Jézus, majd föltámad, dicsőségesen mennybe megy, elküldi a Szentlelket, megvalósul ez a titok, hogy megújul a bűnös ember élete.

Lehet, hogy a szivárvány, amikor megjelenik előttünk, akkor eszünkbe juttatja mindenképpen azt, hogy az Úr mit ígért ott az özönvíznél, hogy

hogyan gondoskodik külső életkörülményekről, de számunkra Jézus beteljesedett váltságműve miatt a szivárvány arra is emlékeztethet, hogy ennél sokkal többet tett Isten, a mennyei Atya: Jézust is elküldte, a bűntől is megszabadított. Nem kell félni az utolsó ítélettől. Péter 2. levele 3. részében a tűz ítéletéről szól a kijelentés, hogy amilyen módon a Noé özönvize, Noé idejében volt özönvíz, világméretű, majd amikor eljön Jézus, akkor tűz ítélete lesz. Nem özönvíz lesz, mert azt megígérte, hogy az nem lesz többé, de lesz tűz, és csak azok maradnak meg az ítéletben, akik az Úréi. Tehát a szivárvány azt hirdeti, hogy nem kell félni az ítélettől, mert az Úr Jézus megígértette helyettünk. És nemhogy nem kell félni, hanem az életünk megújulhat. Az ézsaiási próféciában itt az 54. részben Isten úgy beszél magáról, mint aki megváltó. Megváltója, megtartója az ő népének. Akinek egyébként férje is ráadásul, ilyen szoros kapcsolat van a nép és az Úr között. Nem rendül meg az ő irgalma, könyörülete, az ő ígérete beteljesedik. Békessége szövetsége pedig azt jelenti: békesség vele és békesség egymással.

Két gyakorlati bátorítást fogalmazok meg még: Noé áldozata kedves volt Istennek, azután mondta ki az ígéretet, majd erősítette meg a szövetségi ígéretét. Benne volt a Noé áldozatában a szabadulás öröme, a megtartás öröme, benne volt az is, hogy milyen hálás, és, hogy ő élhet. Benne volt a jövő bizonyossága is valamilyen értelemben, az Úrral való kapcsolat miatt, úgyhogy az ige az újszövetségi hívő népnek is ezt mondja, hogy a mi életünk jelképesen, lelki értelemben áldozat, ami kedves illatú az Úrnak. Zsidókhöz írt levél 13. részéből hallgassuk meg ezt a bátorítást: „A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, tegyen készségesekké titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálván ti bennetek, ami kedves ő előtt a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Ámen.” Ő munkálja, ő végzi, ami kedves neki Jézus Krisztus által, de bennünk. Kedves áldozat Noé áldozata és az Úr megszólal és elmondja, hogy mi van a szívében – kiderül számunkra az igében. Kedves áldozat az életünk, ő végzi, éljük az életünket, bízunk benne, munkálkodunk, ebben a földi életben minden gonoszság és minden bűn, minden bűneset utáni állapotok ellenére is hívő emberekként élünk, mint Noé is tette és ez kedves az Úrnak.

A másik pedig, amikor bajok jönnek, nehézségek, kár ér talán az eső miatt vagy bármi miatt, de ha látjuk a szivárványt, ahogy mondtam, lehet, hogy változhat az érzésünk is, de mindenképpen a hitünk megragadhat valamit az Úrból, az ővele való személyes kapcsolat által átélhetjük a nehézségek, bajok között, hogy lehet, hogy kár ért, de a végén még ennek is az Úr majd valamit úgy munkál és úgy tesz, hogy javamra válik. És lehet,

hogy a baj, a nehézség, a próba, az azért lett megengedve vagy azért történhetett, mert az Úr a bensőmben akar szabadítást munkálni, megújulást vagy helyre akar tenni vagy meg akar erősíteni. Itt sokféle lelki érték lehet. Ami fontos: vihar, bajok, nehézségek, de az Úr gondoskodása, védelme, megtartó volta, ami a bajok ellenére vagy a bajok között is megvalósulhat. Bajok ellenére azt jelenti, hogy nem is ér a baj tulajdonképpen, a bajok között pedig azt jelenti, hogy kiderül, hogy Istennek nagyobb terve van velem, mert az ő szívét betölti az övéi iránt érzett szeretet, irgalom és kegyelem.

Isten szívében bibliai kijelentésben a legmélyebb érzések, döntések, vágyak, akarat fogalmazódott meg. És az Úr szívét betöltötte az ítélete utáni irgalom és kegyelem megvallása, amit az ő szivárvány jelével megerősített szövetségi hűsége döntése is kiemelt. És mindez számunkra, újszövetségi hívókként még inkább Jézusra mutat. Mi ebben az Úrban bízhatunk és tőle várhatjuk a szabadítást, a megtartatást.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy valóban nem volt soha özönvíz és nem is lesz. Imádunk azért, Édesatyánk, hogy az ennél sokkal durvább ítéletet az Úr Jézuson hajtottad végre. Urunk, ő lett az Istentől elhagyatva, hogy helyettünk hordozza mindazt, amit nekünk kellett volna. Köszönjük, hogy ezért lehetett Noénak is kegyelem, szabadulás. És köszönjük, Urunk, hogy ezért tartasz meg bennünket a földi életünk során.

Hálásak vagyunk, amikor esetleg a szivárványt is láthattuk valóban, talán még itt, Budapesten is, és köszönjük, ha emlékezhettünk arra, amire te magadat akarod emlékeztetni. Köszönjük, hogy te ilyen Isten vagy, ennyire személyes, ennyire velünk közösséget vállaló.

Köszönjük, Édesatyánk, hogy valóban a fizikai és a lelki dolgok tekintetében egyaránt igaz, hogy te megtartasz minket. Köszönjük, hogy van mit ennünk, van mivel ruházkodnunk. Köszönjük, ha dolgozhatunk vagy ha a munkanélküliség terhét kell hordozni is, te megtartasz bennünket.

Köszönjük, hogy valóban van nyár és tél. És áldunk, Urunk, hogy a teremtet világban annyi szépséget láthatunk még mindig.

Bocsásd meg, Urunk, amikor esetleg mi is okozói vagyunk annak, ami kár, ami hiábavalóság. Urunk, mi nem akarunk így élni. Kérünk, segíts hittel könyörögnünk. Add, Urunk, hogy tőled várjuk a szabadítást, a gondoskodást, hadd lehessünk mi is áldássá, mint Noé, a családtagjaink számára, téged nem ismerők között.

Kérünk arra is, Urunk, hogy amikor minket ér kár, baj, merjünk akkor is rád tekinteni és benned bízni. Köszönjük, Urunk, hogy te megígérted azt is, hogy minden javunkra válik, azért, mert így szeretsz bennünket.

AZ ÚR SZÍVÉBEN IRGALOM

Mennyei Édesatyánk, azt kérjük, hogy amit Noénak megígértél, és amihez most is, eddig is tartottad, tartod magad, az számunkra tényleg mindig az Úr Jézusra mutasson. Kérünk téged arra, hogy mi Jézusban lássuk, hogy ki is vagy te nekünk, mi tölti be szívedet.

Köszönjük, mennyei Atyánk, hogy az egyszülött Fiúért mi Isten gyermekei lehetünk. Add, Urunk, hogy ennek a tudatában éljünk előtted kedves módon. Végezd ezt el bennünk, kérünk.

Urunk kérjük, teremts békét a földön. Mindenképpen az ukrán és az orosz háború sokféle bajának vess véget a békével, kérünk. Segíts a kárpátaljai magyaroknak ott. Add, Urunk, hogy merjenek ők is benned bízni.

Kérünk Urunk, hogy hallgasd meg a csendben elmondott imádságunkat is az Úr Jézusért.

Ámen.